

[Edvard Sørensen.]

vil sige, at eventuelle ændringer på et område vil medføre ændringer også på andre områder. Det må vi se på, når vi behandler sagerne i udvalg.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen fremhævede gang på gang i sin tale, at de foreliggende lovforslag i nogen grad var præget af, at vi snart skal ud til valg. Min opfattelse er egentlig den, at også den tale, det ærede medlem holdt, i stærk grad var præget af det valg, som antagelig kommer i april. Den tanke kunne måske også friste nogen under den udvalgsforhandling, der nu skal finde sted, at søge gennemført ændringer i loven om indkomst- og formueskat til staten — jeg ser her bort fra skalaen, da jeg allerede nu er klar over, at vi skal have en drøftelse af den. Jeg vil henstille, at man, hvad de øvrige områder angår, stiller sådanne ønsker i bero, til regeringens forslag om den fremtidige skattelovgivning fremkommer.

Det er med glæde, jeg anbefaler ikke alene disse lovforslag, men hele lovkomplekset til velvillig behandling og vedtagelse. Med disse lovforslag er begyndelsen gjort til at lette det skattetryk, der gennem en del år har hvilet tungt på befolkningen. Man kan sige, det er et lille skridt, men begyndelsen er gjort, og der er samtidig påbegyndt en afvikling af tilskudsordningerne, hvad jeg også tror er nødvendigt, og jeg tror tillige, at denne afvikling må føres et betydeligt stykke frem. Man ser her begyndelsen til at spare på udgifterne — det er noget, som vi ikke har set meget til i de senere år — i stedet for, som vi har kendt det, at fortsætte med forøget skatteudskrivning.

Med de bemærkninger vil jeg gerne anbefale en velvillig, og det kan vel også være nødvendigt at sige en forholdsvis hurtig behandling af forslagene i det udvalg, der nu bliver nedsat.

Poul Møller: Det var klart af det ærede medlem hr. H. C. Hansens tale, at vi nu nærmer os det tidspunkt, da vi skal slutte rigsdagsarbejdet og ud at bade os eller i hvert fald dyppe os i vælgerhavet; han forsøgte derfor at trække nogle hovedretningslinier op, en bedømmelse i bredere almindelighed af den skattepolitik, regeringen har ført siden sin tiltræden den 30. oktober 1950. Det er rimeligt, og det er naturligt, at man benytter denne lejlighed, hvor man har fået

forelagt regeringens skatteforslag for det kommende skatteår, til en sådan almindelig diskussion om regeringens skattepolitik.

Hvad det angår, at regeringen skulle have dynget forslag på forslag på rigsdagens bord her i den ellefte time, så fremsættes disse forslag jo hvert år, og jeg tror, det ærede medlem hr. H. C. Hansen vil give mig ret i, at det egentlig i år er sket tidligere, end det plejer, nemlig den 25. februar. Jeg erindrer, at da det ærede medlem var finansminister i 1950, skete fremsættelsen først den 28. februar, og det blev endda betragtet som en meget tidlig dato. Det skete kun så tidligt i 1950, fordi man vidste, at vi skulle slutte rigsdagsarbejdet i ca. 14 dage i marts måned på grund af kommunevalgene.

Når regeringen ved fremsættelsen af disse lovforslag har besluttet sig til at ville tage det første skridt mod den udgiftsreform, som jo ikke kommer bag på nogen, men som den højtrædede minister allerede bebudede ved finanslovtalen i efteråret, er det rimeligt, at der må nogle flere love til end de almindelige skattelove, hvis man ikke bare vil lade lettelserne gå over skatterne, men prøve at lette de socialt dårligst stillede kår i samme sammenhæng.

Jeg skal herefter vende mig til den almindelige skattepolitik. Efter den anden verdenskrig har den haft en meget tæt sammenknytning til den almindelige valutapolitik her i landet. Den har været et middel til at begrænse vort valutaunderskud, et middel, som er blevet anvendt i socialdemokratiske regeringsperioder såvel som i denne regerings periode. Man har set, at denne politik har ført til et resultat. Jeg forstår egentlig ikke, hvorfor socialdemokratiet næsten altid gør et forsøg på at vise, at den bedring, der faktisk er sket i valutabalancen, og som ikke kan bestrides, skyldes alt andet end netop denne forbrugsbegrænsende politik, som vi dog har gennemført i fællesskab, og som netop havde til formål at bedre valutabalancen. Hvorfor ikke åbent og ærligt sige: vi har været med i denne politik; vi mener, den har givet sine store resultater. Socialdemokratiet har været med gennem de sidste 3 rigsdagssamlinger til hele denne forbrugsbegrænsende politik. Det radikale venstre har medvirket til gennemførelsen af langt den største del af denne forbrugsbegrænsende politik, og det radikale venstres særstandpunkter har gerne været begrundet ikke i økonomiske betragt-